

[Udenrigsministeren.]

sag. En ændring nu er heller ikke påkrævet, hverken af hensyn til danske erhvervsinteresser eller af hensyn til det planlagte hjælpearbejde.

Jeg har sådan set ikke grund til at sige mere i dag. Der er stadig kontakt imellem USA og Hanoi. Selv om jeg som alle klart må erkende, at forhandlingerne i Paris ikke kommer nogen vegne, er der dog en væsentlig nedtrapning af krigen i Vietnam at spore.

Jeg synes i det hele taget, at den, der påstår, at en dansk anerkendelse af Hanoi ville være fremmede for fredens sag, også er den, der burde have bevisbyrden for denne påstand. Jeg kan ikke dele troen på, at en dansk oprettelse af diplomatiske forbindelser skulle bringe freden nærmere eller fremme forhandlingerne. Jeg tror ikke, det har noget med det at gøre. Jeg vil snarere være tilbøjelig til at tro, at hvis en dansk ændring nu af den politik, der er ført, overhovedet får nogen virkning, hvad der måske er tvivlsomt, vil det være at vanskeliggøre forhandlingerne.

Jeg vil gerne føje til, at Danmarks manglende diplomatiske forbindelse med Nordvietnam ikke betyder, at vi ikke har forbindelser med dette land. Jeg minder om, at Danmarks tidligere ambassadør i Peking aflagde besøg i Hanoi i marts 1968, og at Nordvietnams Berlinambassadør var i København i juli 1968. Nu i september 1969 kom en nordvietnamesisk erhvervsdelegation til Danmark for at gøre sig bekendt med de muligheder, vi måtte have for at yde bistand til landets genopbygning efter krigshandlingernes ophør, og senest har Danmarks nuværende ambassadør i Peking været i Hanoi i denne måned i en uges tid og haft udførlige samtaler med Nordvietnams udenrigsminister og andre ledende nordvietnamesere. Han har haft lejlighed til at gøre sig bekendt med Hanois synspunkter og også fået et indtryk af de ønsker, man nærer med hensyn til Danmarks bistand. Han blev alle vegne modtaget venligt; han fik utvetydigt at vide, at han var velkommen, når han måtte ønske det.

Det ærede medlem hr. Sigsgaards indlæg bestod i en styrtregn af citater, rygter og udtalelser i et temmelig forrygende tempo,

og omkvædet efter hvert citat var: er udenrigsministeren enig i det? Kan udenrigsministeren anerkende det? osv. Jeg tror, man vil forstå, at jeg ikke har lyst til at gå ind i en sådan dialog, når fremstillingen fra hr. Sigsgaards side ikke tog smålige hensyn til saglighed eller nøjagtighed. Det vil jeg ikke sige uden også at dokumentere det lidt. Jeg skal give et eksempel. Hr. Sigsgaard sagde i sin agitation, som det jo var, at samtidig med at udenrigsministeriet gav tilladelse til byggeri af en havn i Sydafrika osv. Jeg vil gøre det ærede medlem opmærksom på, at jeg i en spørgsmålsbesvarelse her i tinget i december 1969, altså for 2 måneder siden, sagde, at det for det første var en misforståelse, når det i pressen var blevet anført, at et dansk firma af udenrigsministeriet skulle have fået tilladelse til at medvirke ved byggeriet af et militært havneanlæg i Sydafrika. Udenrigsministeriet havde ikke givet nogen som helst tilladelse til dette byggeri. Spørgsmålet havde aldrig været forelagt for udenrigsministeriet. Det forekommer mig, at når man har fremsat en så klar og utvetydig udtalelse, er det lige stift nok, at en ordfører her to måneder senere ganske roligt kan sige: „Samtidig med at udenrigsministeriet har givet tilladelse til dette havnebyggeri.“ Vi har aldeles ikke givet nogen tilladelse; vi har ikke noget som helst at gøre med at give den slags tilladelser. Jeg understregede, at regeringens Sydafrikapolitik er uændret. Jeg sagde endvidere, at det, det drejede sig om, var et byggeri, som et sydafrikansk datterselskab af et dansk ingeniørselskab foretog. Det er klart, at en sådan virksomhed falder uden for dansk myndighedsområde, og vi har hverken juridisk eller faktisk mulighed for at gribe ind.

Jeg synes også, jeg vil knytte en bemærkning til det ærede medlems udtalelser om afstemningen om kemisk krig. Der er også på dette punkt ført en agitation, som er urimelig. Der blev fremlagt et resolutionsforslag i FN om kemisk krig, og det er rigtigt, at Danmark sammen med Norge og Island og 33 andre lande afholdt sig fra at stemme. Men vi afgav også en stemmeforklaring, hvoraf det klart fremgik, at det var af juridiske grunde, fordi vi ikke kunne acceptere en resolution, der baseredes på, at der eksisterede almindeligt anerkendte fol-